

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 31 2019, nummers 828 – 848 vrijdag 23 augustus 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Ambtenarenrecht.....	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	8
Sociale zekerheid overig	9
Bestuursrecht overig	10
Belastingdienst-Toeslagen.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Openbare orde	10
Wet openbaarheid van bestuur	12
Vreemdelingenrecht.....	13
Regulier.....	13
Visum.....	14
Asiel.....	15
Richtlijnen en verordeningen	17
Vreemdelingenbewaring	18
Procesrecht.....	21

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 828

ABRS, 07-08-2019, 201808226/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en onderdeel 9

WABO. KRUIJEL. De tekst van artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor staat op zich niet in de weg aan het samenvoegen van twee panden, mits de bebouwde oppervlakte en het bouwvolume niet worden vergroot. Onder de bebouwde oppervlakte en het bouwvolume in de zin van deze bepaling wordt de omvang van het gebouwde verstaan. Verwijzing naar ABRS 24-05-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1345](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/EP/2017/20171345), onder 10.2.) Niet relevant is of de omvang van het gebruik naar oppervlakte of inhoud wijzigt. Vergroting van de bebouwde oppervlakte of het bouwvolume als bedoeld in artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor heeft dan ook slechts betrekking op een toename van de fysieke bebouwing.

[ECLI:NL:RVS:2019:2706](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/EP/2019/20192706)

JnB2019, 829

ABRS, 07-08-2019, 201807427/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bloemendaal.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage 2: artikel 4 aanhef en onder 3

WABO. KRUIJEL. Omgevingsvergunning verleend voor het plaatsen van een erfafscheiding/schuifhek. Het college mag bij de afweging of er een omgevingsvergunning voor strijdig gebruik kan worden verleend en of de afwijking ruimtelijk aanvaardbaar is, betrekken dat er in de toekomst wellicht een andere bestemming op het perceel komt te rusten. Verder bestaat in hetgeen is aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het college zich niet op het standpunt mocht stellen dat de erfafscheiding niet in strijd met een goede ruimtelijke ordening is. Dat de bestemming "Verkeer" niet meer kan worden verwezenlijkt is inherent aan het afwijken van de doeleindenomschrijving van de planregel en op grond van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo toegestaan. Voorts heeft het college bij het afwegen van de betrokken belangen het belang van [vergunninghouder] om onder meer zijn eigendom af te sluiten zwaarder kunnen laten wegen dan het belang van wandelaars en fietsers om gebruik te maken van de weg.

[ECLI:NL:RVS:2019:2714](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/EP/2019/20192714)

JnB2019, 830

MK ABRS, 07-08-2019, 201710076/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Baarle-Nassau (het college).

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.2 lid 1 aanhef en onder b

Verordening Ruimte 2011 (VR 2011)

Verordening Ruimte 2014 (VR 2014)

Verordening Ruimte 2017 (VR 2017)

**WABO. STRIJDIG GEBRUIK. VOLKSGEZONDHEID. In dit geval kan aan de gezondheidskundige advieswaarden die de GGD hanteert niet de betekenis toekomen die de rechtbank daaraan hecht. Datzelfde geldt voor het VGO-onderzoek dat in het GGD-advies wordt aangehaald. Het college voert terecht aan dat het VGO-onderzoek geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten bevat. Verwijzing naar ABRS 17-05-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1301](#).
MONUMENTALE STATUS. Uit artikel 2.2, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo kan niet worden afgeleid dat een omgevingsvergunning als in die bepaling genoemd, ook is vereist in het geval van bouwactiviteiten op de enkele grond dat deze mogelijk afbreuk doen aan de omgeving van een naastgelegen beschermd monument.**

EVRM. Bij aantasting van het milieu kan artikel 8 in het geding zijn, maar degene die zich hierop beroept, moet aannemelijk maken dat een minimumniveau van aantasting van het milieu is overschreden.

TOEPASSELIJK RECHT. De door het college aangevoerde omstandigheden vormen geen bijzondere omstandigheden die een uitzondering rechtvaardigen op het uitgangspunt dat bij het nemen van een besluit het op dat moment geldende recht moet worden toegepast. Het college heeft bij het nemen van het herstelbesluit ten onrechte niet de VR 2017 toegepast.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het bouwen van een melkgeitenstal, een opfokstal, een machineberging en bokkenstal en een vast mestopslag [...].

[...] Volksgezondheid

[...] 4.1. Op verzoek van het college heeft de GGD advies uitgebracht over de gezondheidsaspecten die moeten worden betrokken bij de besluitvorming over de verlening van de omgevingsvergunning aan de maatschap. In het advies van de GGD van 8 november 2016 (hierna: het GGD-advies) is opgenomen dat de GGD voor het aspect geur gezondheidskundige advieswaarden hanteert. Uit bijlage 1 bij het GGD-advies blijkt dat deze advieswaarden zijn gebaseerd op het rapport "Geurhinder van veehouderij nader onderzocht" van de GGD Brabant/Zeeland en het IRAS instituut van de universiteit Utrecht van 23 maart 2015 (hierna: het GGD-rapport). [...]

4.2. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, bestaat geen grond voor het oordeel dat het college in het GGD-advies aanleiding moest zien om meer maatregelen te treffen om de gevolgen van de inrichting voor de volksgezondheid te beperken. Daarbij is van belang dat de gezondheidskundige advieswaarden die in het GGD-advies worden aangehaald, zijn gebaseerd op het GGD-rapport. Dit rapport is volgens de inleiding daarvan "een eerste aanzet" tot het nader omschrijven van de

blootstellingsresponsrelaties. In de inleiding is verder vermeld dat niet valt te verwachten dat het onderzoek antwoord geeft op alle denkbare vragen over geurbelasting-geurhinderrelaties. Daarbij komt dat in de brief waarbij de resultaten van het GGD-rapport aan de betrokken wethouders in Noord-Brabant zijn bekendgemaakt is vermeld dat met het beschikbaar komen van het rapport de mogelijkheid bestaat voor gemeenten om de onderzoeksgegevens in hun beleid te betrekken, maar dat nog geen eenduidig advies kan worden gegeven over hoe de onderzoeksresultaten kunnen worden gebruikt bij vergunningverlening of het opstellen van een geurgebiedsvisie of geurverordening. Gelet hierop, hebben het college en de maatschap terecht aangevoerd dat aan de gezondheidkundige advieswaarden die de GGD hanteert niet de betekenis kan toekomen die de rechtbank daaraan hecht. Datzelfde geldt voor het VGO-onderzoek dat in het GGD-advies wordt aangehaald. Het college voert terecht aan dat het VGO-onderzoek geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten bevat (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 17 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1301](#)). De conclusie van het GGD-advies dat de aanvraag om omgevingsvergunning niet acceptabel is, omdat die leidt tot een toename van de emissie van fijn stof en ammoniak, terwijl volgens de GGD een afname van fijn stof en ammoniak moet plaatsvinden, hoefde voor het college om die reden geen aanleiding te zijn om meer maatregelen te treffen om risico's voor de volksgezondheid te voorkomen.[...]

[...] Monumentale status [locatie 3]

[...] 5.1. Uit artikel 2.2, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo kan niet worden afgeleid dat een omgevingsvergunning als in die bepaling genoemd, ook is vereist in het geval van bouwactiviteiten op de enkele grond dat deze mogelijk afbreuk doen aan de omgeving van een naastgelegen beschermd monument. Dit is niet anders, indien vaststaat dat de omgeving van het beschermde monument een rol heeft gespeeld bij de aanwijzing tot beschermd monument. Daargelaten of de omgeving van het monument [locatie 3] een rol heeft gespeeld bij de aanwijzing tot gemeentelijk monument, geldt dat niet in geschil is dat de omgevingsvergunning geen betrekking heeft op het perceel [locatie 3] zodat reeds om die reden geen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.2., eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo is vereist. [...]

[...] EVRM

7. Het college betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgesloten. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (tussenuitspraak van 29 augustus 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX5932](#)) volgt uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat bij aantasting van het milieu artikel 8 in het geding kan zijn, maar dat degene die zich hierop beroept, aannemelijk moet maken dat een minimumniveau van aantasting van het milieu is overschreden (EHRM, Fadeyeva tegen Rusland, arrest van 5 juni 2005, nr. 55723/00; [www.echr.co.int](#)). [partij] heeft in zijn beroepschrift het standpunt ingenomen dat de omgevingsvergunning gelet op de negatieve milieueffecten is verleend in strijd met artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Hiermee is niet aannemelijk gemaakt dat een minimumniveau in de aantasting van het milieu is overschreden.

[...] Toepasselijk recht.

[...] 9.1. Tussen partijen is niet in geschil dat ten tijde van het nemen van het herstelbesluit [red: van 6-11-2018] de VR 2017 van kracht was. Evenmin is in geschil dat de aanvraag in strijd is met de artikelen 7.3, eerste lid, aanhef en onder d, artikel 26 en artikel 37 van de VR 2017 en dat daarvan geen ontheffing is verleend. [...]

9.2. Als uitgangspunt geldt dat bij het nemen van een besluit het op dat moment geldende recht moet worden toegepast. Slechts onder bijzondere omstandigheden kan aanleiding bestaan om een uitzondering op dit uitgangspunt te maken.

In dit geval heeft de rechtbank het besluit van 9 december 2016 in zijn geheel vernietigd. De stelling van het college dat de vernietiging geen verband houdt met de VR 2011 of de VR 2014 heeft niet tot gevolg dat om die reden ten tijde van het nemen van het herstelbesluit niet aan de op dat moment van toepassing zijnde VR 2017 hoeft te worden getoetst. Dat aan [maat A] op 10 december 2013 een ontheffing van de VR 2011 is verleend, maakt dat niet anders. In artikel 40, derde lid, van de VR 2014 is overgangsrecht opgenomen waaruit volgt dat de bepalingen van de artikelen 6.3, 7.3, en 34 van de VR 2014 niet van toepassing zijn op gevallen waarvoor GS een ontheffing hebben verleend ingevolge een eerdere verordening, gedurende een periode van drie jaar gerekend vanaf de datum dat het besluit tot het verlenen van de ontheffing is genomen. Deze termijn van drie jaar is op 10 december 2016 verstreken. Alleen al hierom kan de ontheffing van 10 december 2013 bij het nemen van het herstelbesluit niet dienen om ontheffing te verlenen van de VR 2017. De door het college aangehaalde uitspraak van 11 september 2013 [red: [ECLI:NL:RVS:2013:1080](#)] geeft geen aanleiding daarover anders te oordelen. Het in die uitspraak opgenomen uitgangspunt dat [maat A] bij de herbeoordeling van zijn aanvraag om ontheffing van de VR 2011 niet de dupe behoort te worden van de inwerkingtreding van de VR 2014, betekent niet dat van een ontheffing van de VR 2011 vervolgens onbeperkt gebruik kan worden gemaakt. Anders dan het college en de maatschap stellen, noopt de rechtszekerheid van de maatschap daar niet toe. Voor het oordeel dat de VR 2017 vanwege strijd met de rechtszekerheidsbeginsel onverbindend is, bestaat gelet hierop geen aanleiding. Het tweede argument van het college om niet aan de VR 2017 te toetsen is dat de aanvraag om omgevingsvergunning is ingediend voor de inwerkingtreding van de VR 2017. Voor zover het college met dat standpunt heeft bedoeld dat aansluiting moet worden gezocht bij de jurisprudentie van de Afdeling waarin is overwogen dat een uitzondering geldt op de hoofdregel over het ten tijde van het nemen van een besluit toe te passen recht als een aanvrager ten tijde van het indienen van de aanvraag rechtstreeks aanspraak op verlening van omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen kon maken, geldt het volgende. In deze zaak kon ten tijde van het indienen van de aanvraag niet zonder meer aanspraak worden gemaakt op de verlening van een omgevingsvergunning, onder meer omdat deze aanvraag in strijd was met het ter plaatse geldende bestemmingsplan. Reeds om die reden vormt het door het college aangevoerde geen bijzondere omstandigheid.

Gelet op het voorgaande vormen de door het college aangevoerde omstandigheden geen bijzondere omstandigheden die een uitzondering rechtvaardigen op het uitgangspunt dat bij het nemen van een besluit het op dat moment geldende recht moet worden

toegepast. Het college heeft bij het nemen van het herstelbesluit ten onrechte niet de VR 2017 toegepast. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2713](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 831

MK CRvB, 08-08-2019, 19/946 AW

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

Arbeidsvoorwaardenregeling gemeente Maastricht (AGM) 7:1, 7:5

AMBTENARENRECHT. DIENSTONGEVAL. De Raad kan zich op basis van alle voorhanden zijnde gegevens vinden in het standpunt van het college dat betrokkene niet is blootgesteld aan een verhoogd risico op een val uit de cabine door de omstandigheden waaronder de schoonmaakwerkzaamheden in de cabine van de vuilniswagen moesten worden verricht. Betrokkene was bezig met een luchtdrukpistool, dat werd aangesloten in de cabine, het vuil uit de cabine weg te blazen toen hij door een onbekende oorzaak uit de cabine is gevallen. Voor dit schoonmaakwerk gelden geen bijzondere veiligheidsvoorschriften ter invulling van de op grond van de Arbeidsomstandighedenwet geldende verplichtingen, ook niet in de transportsector. In dit ongeval heeft het college, na de [...] onderzoeken, geen aanleiding gevonden het schoonmaken van de cabine van de vuilniswagens op te nemen in de RI&E (risico-inventarisatie en evaluatie) van de gemeente Maastricht. Dit geldt wel voor het in- en uitstappen van de vrachtwagen, waarvoor dan ook wel veiligheidsvoorschriften gelden. Er moet daarbij gebruik gemaakt worden van de aanwezige treden en handgrepen. Niet kan worden gezegd dat er een verhoogd risico was op het oplopen van lichamelijk letsel bij het schoonblazen van de cabine. Hier was sprake van een ongelukkig toeval. Uit het voorgaande volgt dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat artikel 7:5 van de AGM toepassing mist omdat geen sprake was van een dienstongeval in de zin van die bepaling. Aan de beoordeling van de vraag of de arbeidsongeschiktheid wegens ziekte in overwegende mate haar oorzaak vindt in het dienstongeval, komt de Raad niet toe.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2653](#)

JnB2019, 832

CRvB, 01-08-2019, 19/489 MPW

staatssecretaris van Defensie.

MILITAIR AMBTENARENRECHT. TERUGVORDERING MILITAIR INVALIDITEITSPENSIOEN (MIP). De Raad ziet met de rechtbank geen aanleiding om hier te oordelen dat de zesmaandenjurisprudentie van toepassing is. De staatssecretaris heeft eerst op 8 augustus 2017 van appellant de melding

ontvangen dat hij was gaan samenwonen met zijn partner die, anders dan appellants ex-echtgenote, een zelfstandig AOW-recht heeft. Anders dan appellant heeft betoogd heeft hij niet kunnen volstaan met de kennelijke melding van zijn samenwoning aan de SvB in juli 2016.

Hoewel uit de door appellant overgelegde stukken betreffende de website van het ABP blijkt dat samenwonen niet hoeft te worden gemeld omdat een wijziging in het AOW-recht automatisch door de SvB aan het ABP wordt gemeld, heeft de staatssecretaris zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat er geen melding van de SvB aan het ABP heeft plaatsgevonden, omdat het AOW-recht van appellant zelf door de samenwoning niet gewijzigd is; dit bleef een AOW-recht voor gehuwden. Appellant had zijn samenwoning dan ook rechtstreeks aan de staatssecretaris dienen te melden, aldus de staatssecretaris. De Raad begrijpt de bij appellant ontstane verwarring, maar ziet geen aanleiding de staatssecretaris niet te volgen. De staatssecretaris was dan ook bevoegd om het onverschuldigd betaalde mip van appellant terug te vorderen.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2578](https://ecli.nl/crvb/2019/2578)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 833

MK CRvB, 08-08-2019, 17/4274 WIA

Raad van bestuur van het Uww.

Wet WIA 53

Beleidsregel verhoging uitkering bij hulpbehoevendheid (Beleidsregel)

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. VERHOOGING WIA-UITKERING WEGENS

HULPBEHOEVENDHEID. Anders dan de rechtbank wordt geoordeeld dat het Uww zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat bij betrokkene geen sprake is van een noodzaak tot geregelde oppassing. Onder geregelde oppassing wordt volgens het door het Uww gevoerde beleid verstaan dat op medische gronden door de dag heen aanwijzingen van derden nodig zijn en dat betrokkene het daarna weer enige tijd zonder aanwijzingen kan stellen (zie ook de uitspraak van de Raad van 9 juni 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AX8886](https://ecli.nl/crvb/2006/AX8886)). In het rapport van de verzekeringsarts staat weliswaar vermeld dat handreikingen nodig waren voor het verzorgen van maaltijden, maar zoals het Uww terecht heeft aangevoerd, valt dit niet binnen het bereik van de Beleidsregel. In het dossier is geen aanknopingspunt te vinden voor het standpunt van betrokkene dat hij op medische gronden aanwijzingen nodig heeft. De door betrokkene ter zitting geuite zorg dat hij in een noodsituatie niet adequaat kan reageren, leidt niet tot een ander oordeel. Verder blijkt uit de medische stukken evenmin van een medische noodzaak tot geregelde verzorging. De Raad is van oordeel dat het Uww terecht heeft geconcludeerd dat betrokkene niet voldoet aan de

voorwaarden om voor een verhoging van de WIA-uitkering in aanmerking te komen.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2675](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 834

MK CRvB, 07-08-2019, 18/1730 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Ridderkerk.

Wmo 2015

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING. Aan betrokkene is een maatwerkvoorziening hulp bij het huishouden in resultaatgebieden verstrekt waarbij in ondersteuningsplannen is vermeld welke activiteiten met welke frequentie moeten worden overgenomen. Uit de gedingstukken blijkt dat het college de feitelijke omvang van de huishoudelijke ondersteuning laat bepalen door de zorgaanbieder, maar dat deze niet is gebonden aan dit urenaantal per week. Het resultaat is bepalend en de tijd blijft ondergeschikt, aldus het college. Zoals de Raad eerder heeft overwogen in een vergelijkbare zaak van de gemeente Ridderkerk (zie de uitspraak van 29 mei 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:1803](#)) weet de betrokken cliënt bij deze wijze van verstrekken van een voorziening, waarbij het resultaat bepalend is, niet hoeveel huishoudelijke ondersteuning is verstrekt. Een dergelijke werkwijze is volgens vaste rechtspraak in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Dat het college op verschillende manieren achteraf controleert of de te behalen resultaatgebieden daadwerkelijk worden behaald, maakt niet dat de rechtszekerheid voldoende is geborgd. Dergelijke controlemiddelen op de feitelijke uitvoering van de werkzaamheden maken immers niet dat de betrokkene vooraf, bij de verstrekking, weet op hoeveel uur huishoudelijke ondersteuning hij kan rekenen. Het standpunt van het college dat betrokkene als gevolg van zijn ziekte maatwerk nodig had en er daarom een zekere mate van flexibiliteit nodig was, doet evenmin af aan het uitgangspunt dat voor betrokkene vooraf duidelijk moet zijn waarop hij (ten minste) kan rekenen. Uit het voorgaande volgt dat in het bestreden besluit de aanspraken van betrokkene onvoldoende zijn geconcretiseerd. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De Raad voorziet zelf. [ECLI:NL:CRVB:2019:2731](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 835

MK ABRS, 07-08-2019, 201808596/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet op de huurtoeslag (Wht) 1

BELSTINGDIENST/TOESLAGEN. Huurtoeslag. In dit geval kan [appellante] als huurder in de zin van artikel 1 van de Wht worden aangemerkt. Uit de huurovereenkomst tussen [appellante] en de Coöperatie volgt dat het lidmaatschap van de Coöperatie een voorwaarde is om een woning bij de Coöperatie te kunnen huren. [appellante] heeft aan deze voorwaarde voldaan en is lid geworden van de Coöperatie. In de huurovereenkomst is tevens opgenomen dat de huurprijs kan worden aangepast na een besluit hierover in de algemene ledenvergadering (ALV). Ter zitting heeft [appellante] toegelicht dat de ALV besluit over de huurprijs. Hoewel hierdoor niet is uitgesloten dat [appellante], als lid van de Coöperatie, tijdens zo'n ALV enige invloed kan uitoefenen op de huurprijs, kan zij die prijs niet eenzijdig wijzigen en kan zij in het licht van het aantal leden van de Coöperatie evenmin invloed van enige betekenis uitoefenen op de hoogte van de huurprijs. Gelet hierop is niet gebleken dat [appellante] krachtens een andere hoedanigheid dan die van huurder in het genot van de woning is, of dat zij op een andere manier invloed heeft kunnen uitoefenen op de huurprijs.

[ECLI:NL:RVS:2019:2707](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2019, 836

MK ABRS, 21-08-2019, 201806074/1/A3

burgemeester van Veldhoven.

EVRM 11

Grondwet 9

Awb 3:2, 3:5 lid 1, 3:9

Gemeentewet 175 lid 1

Politiewet 3

OPENBARE ORDE. NOODBEVEL. De burgemeester van Veldhoven mocht een conferentie in zijn stad voor een aan de Eritrese regering gelieerde jongerenorganisatie niet verbieden met een noodbevel. Hij had meer informatie moeten inwinnen om te beoordelen of de situatie te beheersen was en of de conferentie met extra maatregelen toch door had kunnen gaan.

Bij besluit van 13 april 2017 heeft de burgemeester op grond van artikel 175, eerste lid, van de Gemeentewet bevolen de meerdaagse conferentie van Young Peoples Front for Democracy and Justice (YFPDJ) in het conferentiecentrum Koningshof te Veldhoven geen doorgang te laten vinden. [...]

2. Deze procedure betreft het verbieden van de door de stichting georganiseerde jaarlijkse conferentie van YFPDJ die van vrijdag 14 april 2017 tot en met 16 april 2017 zou plaatsvinden in het conferentiecentrum Koningshof te Veldhoven. YFPDJ is een aan de Eritrese regering gelieerde jongerenorganisatie. Eén van de sprekers op deze bijeenkomst was de heer Ghebreab, een naaste adviseur van de president van Eritrea. De stichting verwachtte tijdens de conferentie ruim 600 bezoekers, waaronder ambassadeurs van Eritrea en andere diplomaten. [...]

6.3. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 175 van de Gemeentewet en uit de aard van het grondrecht van vergadering, verankerd in artikel 9 van de Grondwet en artikel 11 van het EVRM, volgt, dat de burgemeester de bescherming van dit grondrecht als uitgangspunt moet nemen bij de afweging of hij een bevel geeft tot het verbieden van een conferentie zoals hier in het geding. Dat geldt ook als de vergadering onderwerpen betreft die bij anderen weerstand of agressie oproepen: hij mag deze in beginsel niet verbieden of beëindigen wegens de verwachte weerstand. Zie in dit verband de arresten van het Europees Hof voor de rechten van de Mens van 21 juni 1988, Plattform Ärtzte für das Leben tegen Oostenrijk,

[ECLI:CE:ECHR:1988:0621JUD001012682](#), r.o. 32, van 29 juni 2006, Öllinger tegen Oostenrijk, [ECLI:CE:ECHR:2006:0629JUD007690001](#), r.o. 48 en 49 en van 7 februari 2017, Lashmankin e.a. tegen Rusland, [ECLI:CE:ECHR:2017:0207JUD005781809](#), r.o. 425. De burgemeester mag alleen overgaan tot het verbieden of beëindigen van een vergadering als hier in het geding als hij, gelet op de ernst van de te vrezen wanordelijkheden, in redelijkheid kan oordelen dat hij die situatie, ook met de hem ter beschikking staande middelen niet kan beheersen. Tot de hem ter beschikking staande middelen moeten ook worden gerekend de middelen die hem redelijkerwijs binnen de vereiste termijn ter beschikking kunnen worden gesteld. Gelet op het te hanteren uitgangspunt moeten hoge eisen worden gesteld aan de zorgvuldigheid waarmee een dergelijk besluit tot beperking van het grondrecht wordt voorbereid en genomen, de inzichtelijkheid van dit besluit en de draagkracht van de motivering van dat besluit. Dit vergt van de burgemeester dat hij zich grondig informeert over de mogelijkheden om het recht van vergadering te beschermen en dat hij slechts in uitzonderlijke gevallen, waarin sprake is van bestuurlijke overmacht, mag overgaan tot het verbieden van een vergadering als hier aan de orde. De rechtbank heeft terecht getoetst of de burgemeester aan deze voorwaarden heeft voldaan.

De rechtbank heeft terecht geconcludeerd dat uit het dossier niet blijkt dat de burgemeester zich voldoende heeft geïnformeerd. Hoewel aan een advies van de politie in het kader van het beschermen van de openbare orde zwaarwegend gewicht mag worden toegekend, dient de burgemeester een eigen, zorgvuldig voorbereide en draagkrachtig gemotiveerde afweging te maken. De rechtbank constateert terecht dat de burgemeester niet heeft doorgevraagd wat er nodig was om de conferentie te kunnen laten doorgaan. De burgemeester heeft niet gevraagd welke aanvullende maatregelen

nodig waren, waaronder het benodigde aantal extra agenten, en op welke termijn deze beschikbaar konden zijn. Gelet op het ontbreken van deze informatie heeft hij zich geen goed oordeel kunnen vormen over de vraag of hij de situatie met de hem ter beschikking staande middelen kon beheersen. De tijdsdruk en de complexe beveiligingssituatie stonden niet in de weg aan het inwinnen van deze inlichtingen. De rechtbank heeft derhalve terecht geconcludeerd dat het noodbevel niet voldoende is gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2019:2820](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 837

MK ABRS, 07-08-2019, 201807233/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, voorheen: de staatssecretaris van Economische Zaken, respectievelijk de minister van Economische Zaken.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 aanhef en onder g, 10, tweede lid, onder e, 10 lid 2 aanhef en onder g, 10 lid 6

Wet milieubeheer (Wm) 19.1a, eerste lid, onder a

WOB. MILIEUINFORMATIE. PERSOONLIJKE LEVENSSFEER. De aanwezigheid van twee tijgermuggen is informatie over de toestand van de biologische diversiteit. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de informatie geen milieu-informatie is.

Het openbaar maken van de naam van het bedrijf waarop de tijgermuggen zijn aangetroffen, raakt niet de persoonlijke levenssfeer van een natuurlijk persoon. Met het openbaar maken van satellietfoto's zonder markeringen, de X- en Y-coördinaten zonder de laatste twee cijfers en de straatnamen zonder huisnummers wordt de persoonlijke levenssfeer van de bewoners in de vondstgebieden niet geraakt.

[...] Bij besluit van [...] heeft de staatssecretaris van Economische Zaken het verzoek van de stichting om op grond van de Wob documenten openbaar te maken gedeeltelijk afgewezen.

[...] 1. De stichting heeft de minister verzocht om openbaarmaking van alle documenten met betrekking tot de vondsten, de uitvoering van de monitoring, de vangstgegevens, de bestrijding, het overleg met de gemeente en het onderzoek naar de herkomst inzake de tijgermuggen in Veenendaal.

[...] 4.3. Ter zitting heeft de minister bevestigd dat uit het onderzoek bleek dat de aangetroffen muggen, zoals verondersteld, tijgermuggen waren. Tijgermuggen zijn dieren en daarom onderdeel van de biologische diversiteit. De vraag is of de aanwezigheid van twee tijgermuggen informatie is over de toestand van de biologische diversiteit. Die vraag beantwoordt de Afdeling bevestigend. De rechtbank heeft niet onderkend dat informatie over de toestand van de biologische diversiteit geen informatie

hoeft te zijn over een verandering van die toestand om milieu-informatie te zijn. De tekst van artikel 19.1a van de Wm, de toelichting daarop, noch de rechtspraak biedt daarvoor een aanknopingspunt. Daarom is niet van belang dat de twee tijgermuggen nog geen gevestigde populatie vormden en ze direct zijn bestreden waardoor ze niet lang in het milieu aanwezig waren. Van belang is dat de twee tijgermuggen op enig moment aanwezig waren. De informatie in document 14 is informatie over twee aangetroffen tijgermuggen, dus over de toestand van de biologische diversiteit. Dat de kans dat de tijgermuggen een persoon ziek zouden maken volgens de minister astronomisch klein is, leidt niet tot een ander oordeel, omdat de aantasting van de gezondheid en veiligheid van de mens in artikel 19.1a, eerste lid, onder f, van de Wm staat, terwijl de toestand van de biologische diversiteit in artikel 19.1a, eerste lid, onder a, van de Wm is opgenomen. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de informatie geen milieu-informatie is.

Omdat de tijgermuggen zijn aangetroffen op een bedrijf, is de naam van het bedrijf onlosmakelijk verbonden met de informatie over de aanwezigheid van tijgermuggen. Doordat de naam openbaar wordt, wordt immers de plaats waar de tijgermuggen zijn aangetroffen duidelijk. Verder blijkt uit de naam van het bedrijf niet de identiteit van een of meer natuurlijke personen. Het openbaar maken van de naam van het bedrijf raakt daarom niet de persoonlijke levenssfeer van een natuurlijk persoon. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de minister mocht weigeren de bedrijfsnaam openbaar te maken. [...]

5.3. De satellietfoto's zonder markeringen, de X- en Y-coördinaten zonder de laatste twee cijfers en de straatnamen zonder huisnummers zijn niet direct herleidbaar tot bepaalde woningen. De satellietfoto's en de X- en Y-coördinaten zonder de laatste twee cijfers hebben betrekking op een klein gebied, maar niet zo klein dat er een reële kans bestaat dat het openbaar maken zal leiden tot aantasting van de persoonlijke levenssfeer van bewoners. Dit geldt ook voor het openbaar maken van straatnamen. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat met het openbaar maken van deze gegevens de persoonlijke levenssfeer van de bewoners in de vondstgebieden wordt geraakt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2709](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 838

MK ABRS, 23-07-2019, 201710140/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Regeling langdurig verblijvende kinderen

KINDERPARDON. Onder 'desgevorderd' in het kader van de meewerkingsplicht moet ook worden verstaan: 'op uitnodiging'.

3.2 Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 4 september 2015 [[ECLI:NL:RVS:2015:2874](#)], zijn de onder 3.1 vermelde cumulatieve voorwaarden, die de staatssecretaris heeft vastgesteld om te kunnen beoordelen of vreemdelingen die een beroep doen op de Regeling hebben meegewerkt aan vertrek, niet kennelijk onredelijk. Uit die uitspraak volgt ook dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen (i) de plicht om zelfstandig en uit eigen initiatief het vertrek uit Nederland voor te bereiden en (ii) de plicht om desgevorderd mee te werken aan het voorbereiden van het vertrek uit Nederland. Tijdens periodes van (procedureel) rechtmatig verblijf geldt dat een vreemdeling alleen desgevorderd moet meewerken aan de voorbereiding van zijn vertrek. Verder volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 29 juni 2015, [[ECLI:NL:RVS:2015:2095](#)], dat de staatssecretaris, gelet op artikel 61, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), in redelijkheid van een vreemdeling kan verlangen dat die vreemdeling ter voorbereiding van het vertrek ingaat op uitnodigingen voor een gesprek met de DT&V. Uit deze uitspraken moet worden afgeleid dat onder 'desgevorderd' in het kader van deze meewerkingsplicht ook moet worden verstaan: 'op uitnodiging'.

Hoewel de rechtbank terecht heeft overwogen dat het geen gevolg geven aan een vordering strafbaar is krachtens artikel 108 van de Vw 2000, is de vraag die voorligt echter niet of de vreemdelingen strafbaar hebben gehandeld. Het is de vraag of de vreemdelingen zich coöperatief hebben opgesteld door mee te werken aan hun vertrek toen dat van hen werd verlangd. Dat een vreemdeling niet op eigen initiatief aan vertrek hoeft te werken doet niet af aan zijn meewerkingsplicht.

[ECLI:NL:RVS:2019:2516](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Visum

JnB2019, 839

HvJEU (Eerste kamer), 29-07-2019, C-680/17

Sumanan Vethanayagam, Sobitha Sumanan, Kamalaranee Vethanayagam tegen Nederland.

Verordening nr. 810/2009, zoals gewijzigd bij verordening (EU) nr. 610/2013

VISUMCODE. Beantwoording prejudiciële vragen rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, over de vertegenwoordigingsbevoegdheid door een andere lidstaat en de mogelijkheid voor een referent om in eigen naam beroep in te stellen.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 32, lid 3, van [de Visumcode], moet aldus worden uitgelegd dat het de referent niet de mogelijkheid biedt om in eigen naam beroep in te stellen tegen een besluit tot weigering van een visum.
- 2) Artikel 8, lid 4, onder d), en artikel 32, lid 3, van [de Visumcode], moeten aldus worden uitgelegd dat, wanneer er een bilaterale vertegenwoordigingsregeling is getroffen waarin is bepaald dat de consulaire autoriteiten van de vertegenwoordigende lidstaat

bevoegd zijn om de besluiten tot weigering van een visum te nemen, het aan de bevoegde autoriteiten van die lidstaat staat om te beslissen over beroepen tegen een besluit tot weigering van een visum.

3) Een gecombineerde uitlegging van artikel 8, lid 4, onder d), en artikel 32, lid 3, van [de Visumcode], op grond waarvan beroep tegen een besluit tot weigering van een visum moet worden ingesteld tegen de vertegenwoordigende staat, is verenigbaar met het fundamentele recht op effectieve rechterlijke bescherming.

[ECLI:EU:C:2019:627](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 840

MK ABRS, 08-08-2019, 201809736/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. De gemachtigde van de vreemdeling kan niet worden aangemerkt als taaldeskundige, terwijl een contra-expertise wel nodig is om een taalanalyse van het BLT te kunnen weerleggen.

3.2. Zoals de staatssecretaris ook terecht betoogt, heeft de rechtbank ten onrechte doorslaggevende betekenis toegekend aan de ter zitting door de gemachtigde naar voren gebrachte stelling dat de vreemdeling Arabisch spreekt. De gemachtigde kan immers niet worden aangemerkt als taaldeskundige, terwijl een contra-expertise wel nodig is om een taalanalyse van het BLT, zoals in de vorige procedure is betrokken, te kunnen weerleggen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BK8644](#)). De rechtbank heeft verder niet onderkend dat de staatssecretaris, zoals hij terecht aanvoert, de vreemdeling in de vorige procedure niet alleen heeft tegengeworpen dat zij geen Arabisch spreekt, maar ook dat zij summier heeft verklaard over haar nationaliteit en directe woon- en leefomgeving en dat zij haar nationaliteit en identiteit niet met documenten heeft onderbouwd. Verder blijkt uit de eveneens in de vorige procedure betrokken taalanalyse dat de vreemdeling Kurmandji op moedertaalniveau beheerst, dat haar spraak van deze taal overeenkomt met het Kurmandji zoals gangbaar in delen van Turkije en niet zoals gangbaar in haar gestelde herkomstregio of Syrië in het algemeen, dat zij zich niet goed op de hoogte heeft getoond van haar gestelde herkomstgebied in Syrië en dat haar geografische kennis daarvan mager is. Zoals de staatssecretaris terecht betoogt, heeft de vreemdeling, gelet hierop met het enkel opwerpen in de opvolgende procedure van twijfel over het spreken van Arabisch nog steeds haar Syrische nationaliteit, identiteit en herkomst niet aannemelijk gemaakt. De rechtbank heeft hierin dan ook ten onrechte aanleiding gezien de staatssecretaris op te dragen nader onderzoek te verrichten.

[ECLI:NL:RVS:2019:2732](#)

JnB2019, 841

MK ABRS, 19-08-2019, 201809031/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2 b

ASIEL. Nareis. Wanneer een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd dat hij gehuwd is, maar dat huwelijk niet aannemelijk kan maken, hoeft de staatssecretaris niet ook te beoordelen of die vreemdeling wel in aanmerking komt voor vergunningverlening indien hij aan zijn aanvraag een partnerschapsrelatie ten grondslag zou hebben gelegd.

3.2 De rechtbank heeft terecht overwogen dat uit artikel 29, tweede lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 volgt dat ook een partnerschapsrelatie grond kan vormen voor verlening van een afgeleide verblijfsvergunning asiel. Daaruit volgt echter niet dat de staatssecretaris in een geval waarin een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd dat hij gehuwd is, maar dat huwelijk niet aannemelijk kan maken, ook moet beoordelen of die vreemdeling wel in aanmerking komt voor vergunningverlening indien hij aan zijn aanvraag een partnerschapsrelatie ten grondslag zou hebben gelegd. Anders dan de vreemdeling in haar schriftelijke uiteenzetting heeft gesteld, noopt artikel 4, derde lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn (PB 2003 L 251, met rectificatie in PB 2012 L 71) evenmin tot die beoordeling. De vreemdeling heeft zich immers op het standpunt gesteld dat zij gehuwd is, zodat artikel 4, derde lid, van die richtlijn, dat gaat over ongehuwde partners, niet van toepassing is.

[ECLI:NL:RVS:2019:2786](https://ecli.nl/RVS:2019:2786)

JnB2019, 842

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 12-07-2019 (publ. 31-07-2019), NL19.246

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 32 lid 1 a

ASIEL. Intrekking verblijfsvergunning asiel. In het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser tijdens zijn verblijf in Nederland bij twee vrouwen drie kinderen heeft verwekt. [...] Eiser heeft zich in de correcties en aanvullingen van 15 april 2013 op het rapport van gehoor opvolgende aanvraag uitdrukkelijk op het standpunt gesteld dat hij zich nooit aangetrokken heeft gevoeld tot meisjes. Maar voldoende aannemelijk is dat er in de asielprocedure al sprake was van een (seksuele) relatie met een vrouw, aldus verweerder.

De rechtbank is van oordeel, ook gegeven de beoordelingsruimte die verweerder heeft, dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt stelt dat op grond van deze feiten en omstandigheden niet langer geloofwaardig is dat eiser ten tijde van de asielprocedure oprecht homoseksueel was. Aan dat standpunt staat, anders dan eiser heeft aangevoerd, het bepaalde in WI 2018/9 niet in de weg. Dat, zoals eiser onder verwijzing naar het rapport LHBT&Asiel heeft gesteld, seksuele oriëntatie een breed concept is, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Voornoemd rapport is in dit verband te algemeen van aard en heeft geen betrekking op eisers individuele situatie.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:7525](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 843

MK ABRS, 25-07-2019, 201704060/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 3 lid 1, 6 lid 1, 7 lid 1 lid 2, 8 lid 4, 12 lid 1 lid 2, 13 lid 1 lid 2, 16 lid 1 lid 2

Vw 2000 9 lid 2

Vb 2000 3.74, 8.7, 8.12, 8.13, 8.15, 8.17

VERBLIJFSRICHTLIJN. Middelenvereiste. De omstandigheid dat een vreemdeling geen beroep heeft gedaan op het socialebijstandsstelsel moet worden meegewogen in de beoordeling van de staatssecretaris of de vreemdeling beschikt over voldoende middelen van bestaan.

17. Het betoog van de vreemdeling dat de enkele omstandigheid dat hij nooit een beroep heeft gedaan op het socialebijstandsstelsel, voldoende is om aan te tonen dat is voldaan aan het middelenvereiste, bedoeld in artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Verblijfsrichtlijn, kan, gelet op de huidige stand van het Unierecht inzake economisch inactieven, niet gevolgd worden. Uit de arresten genoemd onder 16. en 16.1. gelezen in samenhang met de onder 16.2. genoemde richtsnoeren, volgt dat de vreemdeling, als familielid van een burger van de Unie, vijf jaren moet beschikken over voldoende middelen van bestaan om duurzaam verblijfsrecht te krijgen. De bewijslast ligt bij de vreemdeling. [...]

17.1 In zoverre volgt de Afdeling de staatssecretaris in zijn standpunt dat de omstandigheid dat de vreemdeling geen beroep heeft gedaan op het socialebijstandsstelsel, niet zonder meer betekent dat hij heeft beschikt over voldoende middelen van bestaan. De omstandigheid dat een vreemdeling geen beroep heeft gedaan op het socialebijstandsstelsel moet, naar het oordeel van de Afdeling, wel worden meegewogen in de beoordeling van de staatssecretaris.

[ECLI:NL:RVS:2019:2502](#)

JnB2019, 844

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 20-08-2019, NL19.15833 en NL19.15835

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening 604/2013 8 lid 1

DUBLINVERORDENING. Roemenië. Asielaanvragen van twee broers, waarvan één minderjarig. Artikel 8, eerste lid, van de Dublinverordening niet van toepassing. Wettig ophouden.

Naar het oordeel van de rechtbank moet onder 'wettig ophouden' in de zin van artikel 8, eerste lid, van de Dublinverordening worden verstaan de situatie waarin het gezinslid of

een broer of zus van de niet-begeleide minderjarige beschikt over een verblijfstitel of visum. Rechtmatig verblijf op grond van een asielaanvraag valt daar niet onder. De meerderjarige broer beschikt noch in Roemenië noch in Nederland over een verblijfstitel of visum. Daarmee mist artikel 8, eerste lid, van de Dublinverordening in dit geval toepassing. Artikel 8, vierde lid, van de Dublinverordening is wel van toepassing. Verweerder wordt opgedragen een nieuw besluit te nemen. Daarbij zal verweerder moeten beoordelen of het in het belang van de minderjarige broer is dat Nederland verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag. Bij dit besluit zal verweerder tevens de gedragsdeskundige rapportage van de orthopedagoog/GZ-psycholoog dienen te betrekken alsmede de door verweerder ter zitting gedane toezegging dat in het geval Nederland verantwoordelijk moet worden gehouden voor de behandeling van de asielaanvraag van de minderjarige broer, verweerder ook de behandeling van de asielaanvraag van de meerderjarige broer aan zich zal trekken. Daarmee is een scheiding van de broers geen reële mogelijkheid waarmee rekening gehouden dient te worden bij de beantwoording van de vraag of het in het belang van de minderjarige broer is dat Nederland verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag. Gelet op de grote samenhang tussen beide zaken, is ook het beroep van de meerderjarige broer gegrond en wordt ook het besluit dat betrekking heeft op de meerderjarige broer vernietigd.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:8558](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 845

MK ABRS, 02-08-2019, 201902396/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting. Onvoldoende gewicht toegekend aan medewerkingsplicht. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat in dit geval zicht op uitzetting naar Marokko binnen een redelijke termijn ontbreekt.

2. [...] De rechtbank heeft ten onrechte de omstandigheid dat de vreemdeling in het bezit is van zijn originele paspoort en dit weigert over te leggen, niet als zelfstandig element betrokken in haar oordeel.

2.1. De staatssecretaris wijst er terecht op dat hij regelmatig bij de diplomatieke vertegenwoordiging van Marokko heeft gerappelleerd over de lopende laissez-passeraanvraag, dat de vreemdeling op 6 juli 2018 in persoon is gepresenteerd bij de Marokkaanse vertegenwoordiging, dat hij op hoog diplomatiek niveau overleg heeft gevoerd met de Marokkaanse autoriteiten en dat hij hierbij diverse keren om speciale aandacht voor deze zaak heeft gevraagd, onder meer nog op 12 maart 2019. De Marokkaanse ambassadeur heeft voorts in Rabat om instructies gevraagd. De rechtbank heeft daarom ten onrechte uit de omstandigheden dat de aanvraag dateert van 24 juli 2017 en de vreemdeling, met onderbrekingen, vijftien maanden in bewaring heeft

gezet, afgeleid dat de Marokkaanse autoriteiten niet bereid zijn om een laissez-passer voor de vreemdeling te verlenen. Zij heeft in dit verband ten onrechte overwogen dat de langdurige bewaring de vreemdeling er niet toe heeft bewogen medewerking aan zijn vertrek te verlenen en er geen enkel aanknopingspunt is om aan te nemen dat hij zijn houding alsnog zal veranderen en zal meewerken aan zijn uitzetting. Hiermee heeft de rechtbank onvoldoende gewicht toegekend aan voormelde medewerkingsplicht van de vreemdeling. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat in dit geval zicht op uitzetting naar Marokko binnen een redelijke termijn ontbreekt.

[ECLI:NL:RVS:2019:2672](#)

JnB2019, 846

MK ABRS, 08-08-2019, 201905073/1/V3 en 201905079/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 96

EVRM 5 lid 4

VREEMDELINGENBEWARING. Vervolgberoep. Ernstige schending van het fundamentele rechtsbeginsel van een daadwerkelijk rechtsmiddel.

3.2 De rechtbank heeft het door de vreemdeling op 11 juni 2019 ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat zij in de uitspraak van 15 mei 2019 de beoordeling van dit beroep heeft meegenomen.

Door zo te overwegen heeft de rechtbank niet onderkend dat uit artikel 96 van de Vw 2000 ook volgt dat de vreemdeling een vervolgberoep kan instellen nadat een eerder ingesteld vervolgberoep ongegrond is verklaard. Omdat de rechtbank het eerder ingestelde vervolgberoep bij uitspraak van 15 mei 2019 ongegrond heeft verklaard, heeft zij evenmin onderkend dat het op 11 juni 2019 ingestelde beroep noodzakelijkerwijs betrekking moet hebben op het voortduren van de op 9 mei 2019 opgelegde maatregel van bewaring tussen 15 mei 2019 en 7 juni 2019.

De rechtbank heeft daarom ten onrechte de rechtmatigheid van het voortduren van de bewaring tussen 15 mei 2019 en 7 juni 2019 niet getoetst en zo geen beslissing gegeven op het bij haar ingestelde beroep.

Op deze manier heeft de rechtbank het fundamentele rechtsbeginsel van een daadwerkelijk rechtsmiddel, als bedoeld in artikel 5, vierde lid, van het EVRM, ernstig geschonden.

[ECLI:NL:RVS:2019:2734](#)

JnB2019, 847

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 15-08-2019, NL19.15309 en AWB 19/5103

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 56 lid 1

VRIJHEIDSBEPERKENDE MAATREGEL. De rechtbank is op basis van de dossiers, het op zitting besprokene en haar onderzoek ter plaatse in de EBTL van oordeel dat het verblijf in de EBTL in Hoogeveen geen vrijheidsontneming, maar vrijheidsbeperking inhoudt.

3.1 Een belangrijke vraag die de rechtbank in deze zaken moet beantwoorden is of een plaatsing in de EBTL in Hoogeveen als vrijheidsbeperking (het standpunt van verweerders) of als vrijheidsontneming (het standpunt van eiser) moet worden beschouwd. [...]

3.5.1 De rechtbank is op basis van de dossiers, het op zitting besprokene en haar onderzoek ter plaatse in de EBTL van oordeel dat het verblijf in de EBTL in Hoogeveen geen vrijheidsontneming, maar vrijheidsbeperking inhoudt. Daarvoor acht de rechtbank in de eerste plaats van belang dat, zoals tijdens het onderzoek ter plaatse is gebleken, eiser de mogelijkheid heeft om de EBTL en het gebied van de gebiedsbepaling voorgoed te verlaten als hij afziet van voorzieningen op grond van de Rva 2005 en daarvoor tekent. Tijdens het onderzoek ter plaatse heeft Boven de rechter een voorbeeld van een "aftekenformulier" getoond. Weliswaar zou eiser dan helemaal geen opvang meer genieten, maar deze mogelijkheid wijst er naar het oordeel van de rechtbank niet op dat er sprake is van vrijheidsontneming.

3.5.2 Tijdens het onderzoek ter plaatse heeft de rechtbank verder vastgesteld dat eiser zich binnen de EBTL vrij over het terrein kan bewegen. De deuren naar de buitenplaatsen gaan niet op slot en kamerdeuren en de deur van de time-out kamer kunnen van binnen door eiser op slot en open worden gedraaid. Het verschil tussen een gewone kamer en een time-out kamer is dat in de time-out kamer alleen privileges als een televisie en Wi-Fi worden ontnomen. Deze zijn echter wel beschikbaar in algemene ruimtes. Tijdens het onderzoek ter plaatse heeft eiser verklaard dat hij vrij is om de time-out kamer af te gaan.

3.5.3 Verder overweegt de rechtbank dat eiser ook buiten de uren van 14:00 tot 16:00 naar buiten kan, zij het dat het niet volgen van het verplichte dagprogramma voor hem consequenties kan hebben (onder andere plaatsing op de time-out kamer). De rechtbank kan niet uitsluiten dat eiser en andere bewoners van personeelsleden wel eens te horen hebben gekregen dat zij niet naar buiten mogen, maar daarmee is het standpunt van verweerders dat de bewoners in principe wél naar buiten mogen (maar dan wel eventueel met consequenties) nog niet onjuist. Tijdens het onderzoek ter plaatse heeft Boven gesteld dat zij ervan uitgaat dat haar personeel de juiste informatie geeft. Verder is het gebruik van sanitair (douche), een telefoon of smartphone, laptop en internet geheel vrij. Bewoners kunnen bezoek aanmelden (zodat de EBTL kan vaststellen dat dit bezoek door de bewoner gewenst is) en dat onder bepaalde voorwaarden ook ontvangen. De rechtbank volgt eiser dan ook niet in zijn betoog dat hij in de EBTL sociaal wordt geïsoleerd.

3.5.4 Ook de inzet van BOA's in het buitengebied en het onder begeleiding boodschappen doen, na de aanscherping van de aanpak in Hoogeveen wegens de vele overlast, zoals verweerder 2 in zijn brief van 17 april 2019 (Tweede Kamer, vergaderjaar 2018-2019, 19 637, nr. 2478) heeft toegelicht, kunnen naar het oordeel van de rechtbank worden gezien als vrijheidsbeperking in de vorm van toezicht, handhaving en voorkoming van overlast en niet als vrijheidsontneming in de vorm van bewaking door BOA's. Daarbij acht de rechtbank ook van belang dat uit het onderzoek ter plaatse niet is gebleken dat de BOA's in de praktijk binnen de EBTL optreden, maar in beginsel alleen het

buitengebied en naleving van de gebiedsbepaling van de bestreden maatregel controleren.

3.5.5 Gelet op de doelgroep van de EBTL volgt de rechtbank verweerders voorts in hun standpunt dat bewoners daar niet voor niets worden geplaatst en dat daarom een verplicht dagprogramma geldt dat ziet op gedragsverbetering, waarin arbeid als zelfwerkzaamheid past. Dit geldt temeer, zoals verweerder 1 heeft toegelicht, omdat, anders dan in een regulier AZC, bewoners van de EBTL geen financiële verstrekkingen, maar maaltijden en noodzakelijke verzorgingsproducten in natura krijgen. Verweerders stellen zich daarbij niet ten onrechte op het standpunt dat de ligging van de EBTL op een voormalig gevangensterrein met muren en hekken, het cameratoezicht in de algemene ruimtes en gangen en de fouillering en alcoholcontrole bij binnenkomst van belang zijn voor het toezicht op de bewoners en voor de veiligheid van COa-medewerkers, eiser zelf en zijn medebewoners. Het doel van de EBTL is opvang van overlastgevende asielzoekers van wie opvang in reguliere AZC's onhoudbaar is geworden, zoals verweerder 2 ook in de brief van 3 juli 2017 (Tweede Kamer, vergaderjaar 2016-2017, 19 637, nr. 2336) heeft toegelicht. De rechtbank benadrukt dat haar uit het onderzoek ter plaatse is gebleken dat de vrijheidsbeperking niet gering is, maar is wel van oordeel dat, gelet op alle omstandigheden die zij op grond van de stukken en van het onderzoek ter plaatse heeft vastgesteld, die beperking niet zo groot is dat deze overgaat in vrijheidsontneming als bedoeld in artikel 5 van het EVRM. Deze beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:8422](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 848

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 16-07-2019 (publ. 01-08-2019), AWB 19/5337

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:83 lid 4

PROCESRECHT. SPOEDVOVO. Uitzettingshandelingen zijn naar het oordeel van de voorzieningenrechter aan te merken als gevolgen van het terugkeerbesluit, die, gelet op het arrest Gnandi, dienen te worden geschorst tot aan de uitspraak in de beroepsprocedure. De voorzieningenrechter verbiedt verweerder verzoekster te presenteren bij de Nigeriaanse ambassade.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:7917](#)

[Naar inhoudsopgave](#)